

Štěpánovská Lhota

Úvod

Štěpánovská Lhota je nejmenší osadou náležející k městu Trhovému Štěpánovu. Od pradávna byla její součástí, i když její obyvatelé žili samostatným a svébytným životem. Způsobila to především vzdálenost od města, kudy vedla jediná polní cesta. Mnoho údajů z historie, ale i nedávné současnosti chybí. Prvním pokusem o zapsání alespoň základních údajů byl článek zveřejněný ve Zpravodaji Štěpánovska v dubnu roku 1999. Písemných dokumentů se zachovalo jen málo a jsou převážně v soukromém vlastnictví.

Během roku 2012 se kronikář Města Trhového Štěpánova a odpovědný redaktor Zpravodaje Štěpánovska Jaromír Vlček dověděl, že Josef Fantyš, rodák ze Štěpánovské Lhoty, sepisuje údaje o obyvatelích všech původních domů. Vydal se za ním a nabídnul mu otisknutí tohoto soupisu ve Zpravodaji Štěpánovska, ale i zařazení do Pamětní knihy Města Trhového Štěpánova.

Díky jeho péči, zaujetí pro regionální historii a laskavosti, byla připravena tato příloha Zpravodaje Štěpánovska.

Příloha je sestavena z těchto částí:

- Statistické údaje
- Vznik jména Lhota
- Štěpánovská Lhota – údaje z knihy Trhový Štěpánov
- Doplněné údaje původního textu v roce 2012 a v roce 2013
- Štěpánovská Lhota – Vývoj obyvatel na jednotlivých chalupách (19. století a počátek 20. století)
- Seznam písemných pramenů o Štěpánovské Lhotě

Věříme, že čtenáři Zpravodaje Štěpánovska, a zejména současní i bývalí obyvatelé Štěpánovské Lhoty a jejich příbuzní, přivítají tuto významnou práci Josefa Fantyše.

Současně si uvědomujeme, že je to práce vzniklá na základě výpisů z různých pramenů a nepokládáme tento soubor za odborné zpracování daného tématu.

Jaromír Vlček a Josef Fantyš

Štěpánovská Lhota – statistické údaje

Vlastivědný atlas Okresu Benešov, který společně vydalo Okresní muzeum a Okresní archiv v Benešově, Benešov 1988, strana 70 a 71, uvádí o Štěpánovské Lhotě tyto údaje:

První písemná zmínka v historických pramenech: rok 1379

Nadmořská výška: 368 metrů nad mořem

Počet obyvatelstva a počet domů:

Rok sčítání	1780-1790	1848	1869	1890	1910	1930	1950	1970	1980
Obyvatelé	-	106	85	90	106	85	67	25	21
Domy	(1)	14	15	14	17	16	16	14	12

Doplněk (jv): Souřadnice: 49°44'18" severní šířky 15°01'31" východní délky

Vznik jména Lhota

V roce 1936 bylo na okrese Benešov 16 Lhot a jedna Lhotka. V České zemi bylo 322 Lhot, Lhotek, Lhotic a Lhůt. V Zemi Moravskoslezské 130 a na Slovensku 37.

Proč právě toto jméno je tak početné?

Ve středověku bylo snahou každého majitele půdy, ať šlechtice, církve či měšť, aby měli co nejvíce poddaných. V úrodných nížinách bylo obyvatelstva dost. Ale do méně úrodných, lesem a bažinami pokrytých vrchovin se nikomu stěhovat nechtělo. Bylo zde nutno nejprve přeměnit lesy na ornou půdu a bažiny vysušit. Ale nově vzniklá pole rodila zpočátku jen málo. Na území mocných šlechtických rodů však Lhoty chybí.

Proto bylo těmto nově usedlým slibováno prominutí placení úroků z půdy na několik prvních let. Staročesky se takovému dočasnému ulehčení či osvobození od poplatků říkalo lehota či lhóta – a z toho vznikala jména v úvodu uvedená. Zpravidla to bylo deset až osmnáct let, kdy byli osadníci osvobozeni od feudálních dávek a ostatních poddanských povinností za práci, kterou odvedli vykáčením lesa a následným obděláváním půdy. Početnost tohoto jména u nás je důkazem, že náš kraj nebyl příliš úrodný, proto zde docházelo k oněm dočasným osvobozením.

Každá nová obec dostala vyznačené hranice, které byly pro její obyvatele svaté a neměnné. Značkami hranic bývaly vodní toky, hraniční stromy, skály, hromady kamení apod. Tyto hranice museli noví osadníci obejít a značky si zapamatovat. Na tyto obchůzky brávali někdy s sebou i mladé chlapce, a vždy u každého hraničního znamení dávali několika vybraným chlapcům pořádný výprask, aby si tuto hranici až do smrti pamatovali. Prý to pomáhalo.

Dnešní generace obyvatel Lhot může být ráda, že katastrální úřad něco podobného nevyžaduje.

Vzhledem k velkému počtu a stejnému nebo podobnému názvu: Lhota, Lhotka, Lhotce či Lhotsko, se rozlišovaly různými přívlastky. Lišily se podle majitele nebo zakladatele vsi – Dobrovítova Lhota u Ledče nad Sázavou, Hlaváčkova Lhota, nebo podle stáří – Nová Lhota, Stará Lhota a dokonce podlé délky – Dlouhá Lhota. Z dalších jmen jsou zajímavá pojmenování podle kvality půdy: Pískové Lhoty u Mladé Boleslavi a Poděbrad jsou odlišné od Kamenných Lhot u Benešova či Uhlířských Janovic. U Benešova je dokonce Mokrá Lhota. V Husí Lhotě u Mladé Boleslavi zřejmě pěstovali husy. V Jestřábí Lhotě u Kolína nepěstovali jestřáby, ale tato Lhota dostala jméno od sedláka, který se jmenoval Jestřáb. Kácova Lhota nedaleko Benešova má přívlastek od příjmení Kác, které vzniklo z německého die Katze (kočka). Jména Lhot se časem měnila. Borová Lhota se původně jmenovala Březná podle polohy březových lesů u Jílového. Později byly břízy nahrazeny borovicemi, a proto byla Lhota přejmenována na Borovou Lhotu. Buková Lhota u Benešova se dříve jmenovala Bukovská podle nedaleké vesnice Bukovany.

První doloženou Lhotou v Čechách je v roce 1199 Lhota circa ecclesiae Sancti Georgii – Lhota kolem kostela svatého Jiří. Později se Lhota stala obcí Svatý Jiří (v době po Únoru 1948 až do roku 1989 bylo jméno obce změněno na Nový Jiří). Tato obec se nachází v okrese Ústí nad Orlicí. První Lhotou na Moravě se stala v roce 1234 Lhota prope Iglaw, dnes Panská Lhota u Jihlavy, a na Slovensku roku 1309 Ponická Lehôtka v okrese Banská Bystrica.

V nejbližším okolí Trhového Štěpánova je pochopitelně Štěpánovská Lhota (někteří ji nazývají Lhota Štěpánovská), dále je to Lhota Kácovská u Soušic, Vysoká Lhota u Libže, Lhota Bubeneč u Křivsoudova, Horní a Dolní Lhota u Lukavce, Hrazená a Nesperská Lhota u Vlašimi, Křížovská Lhota u Křížova, Mrkvovalá Lhota u Louňovic pod Bláníkem, Růžkovy Lhotice u Čechtic a Vraždivy Lhotice u Dolních Kralovic. Ve valné většině žije ve Lhotách malý počet obyvatel, ve Štěpánovské Lhotě trvale žilo v roce 2010 7 obyvatelů, zatímco na začátku 20. století jich bylo neuvěřitelných 106. K 31.12.2012 ve Štěpánovské Lhotě trvale žilo 7 osob.

Jaroslav Pouzar (in memoriam), doplnil Jaromír Vlček

Štěpánovská Lhota – údaje z knihy Trhový Štěpánov

K obci Trhový Štěpánov patří odedávna též osada Štěpánovská Lhota, kterou najdeme severně od obce ve vzdálenosti 4 km. Dostaneme se tam pěšky, na kole či autem. **V Trhovém Štěpánově nenajdeme žádný silniční ani turistický ukazatel do Štěpánovské Lhoty.** Až do roku 1978, kdy byla vybudována dálnice D 1 do Soutic, byla jediným spojením silnička z roku 1954, ba spíše polní cesta začínající u štěpánovského občanského hřbitova. Od té doby je spojení i na druhou stranu na silnici mezi Střechovem a Souticemi, která vede napravo v těsné blízkosti dálnice. Ani z této strany není do Štěpánovské Lhoty žádný ukazatel.

Štěpánovská Lhota byla založena zřejmě na pokyn jednoho z pražských biskupů (či již arcibiskupa), neboť Trhový Štěpánov byl majetkem pražské kapituly. První písemná zmínka o Štěpánovska Lhotě je datována rokem 1379, je tedy dosti možné, že k jejímu založení mohlo dojít již dříve.

Lhoty vznikaly ve 13. a 14. století zvláště v méně úrodných a klimaticky drsnějších oblastech. Protože vznikala velký počet Lhot, rozlišovaly se různými přívlastky. Nejbližší Lhotou je Kácovská Lhota u Soušic.

Z písemných pramenů zjišťujeme, že Štěpánovská Lhota byla až do roku 1950 malou vesnicí. Např. v roce 1848 měla 106 obyvatel ve 14 domech, v roce 1910 stejný počet obyvatel v 17 domech. V roce 1950 již jen 67 obyvatel v 16 domech. K 23.4.2002 zde žili pouze 3 stálí obyvatelé, z toho 2 ženy. Najdeme zde 20 domů, z nichž mnohé slouží k rekreačním pobytům. Rozloha této osady je asi 110 hektarů.

Do 5. listopadu 1941 měla Štěpánovská Lhota osadní úřad i osadního starostu. Posledním osadním starostou byl František Kulík (1894 – 1955). Od té doby je trvale spravována z Trhového Štěpánova.

Zřejmě posledními dětmi, které se narodily rodičům bydlícím ve Štěpánovské Lhotě, jsou Zdeňka Mašlářová, rozená Kulíková, a Věra Svobodová, rozená Vladyková. Obě bydlí v nedalekých Dalkovicích.

Posledními dětmi, které chodily ze Štěpánovské Lhoty do školy v Trhovém Štěpánově, byli sourozenci Vlasta a Jiří Kulíkovi z čp. 5.

Zajímavé jsou např. místní názvy: Louka pod vsí, Habatka (pomnožné číslo!), Březí, Březina Lhota a dnes již zcela zaniklé názvy: Kozohrbí, Na čtvrtkách, Nad kubicí, V rybníčkách, V pustým, Za chmelnicí, Za rybníčky.

Všechny domy mimo popisná čísla 8, 10, 11 a 16 mají svoji vlastní studnu. Označené domy čerpají vodu z obecní studny zvané „Dolejška“ vlastním vodovodem, neboť studna má silný pramen.

Elektrina byla do Štěpánovské Lhoty zavedena v roce 1938 současně jako v Trhovém Štěpánově. Telefon pak jako veřejná telefonní stanice v roce 1951.

Nikdy zde nebyl obchod ani hospoda, ba žádná živnost než zemědělská. U každého domu byla zemědělská půda. Asi 4 usedlosti měly po 10 – 13 hektarech, nejméně však 4 ha. Výjimkou byly dvě rodiny, z nichž jedna měla 4 ha a druhá pouze 0,5 ha půdy.

Obyvatelé osady chodili k lékaři, na nákupy či na poštu do Trhového Štěpánova. Pokud se chtěli dostat dále, pak na nádraží či na autobus rovněž do Trhového Štěpánova. Chodilo se pěšky nebo na povozech tažených koňmi. Pošta byla doručována z Trhového Štěpánova, krátký čas též ze Soutic, nyní autem ze štěpánovské pošty.

Panovaly zde dobré sousedské vztahy. Děti a mládež oslovovala starší občany bez rozdílu, zda byli příbuznými či nikoli: „strejko“ a „teto“ – nikoli: „pane“ a „paní“.

Kaplička sv. Václava je jedinou, velmi jednoduchou pamětihodností. Rok jejího vzniku se nepodařilo zjistit. Říkávalo se jí zde „zvonička“. Kaplička má čtvercový půdorys. V její cibulovité věžičce je zavěšen malý zvoněk. Vnitřek je jednoduchý. Ve výklenku je zřejmě sádrová soška stojícího sv. Václava, který se levou rukou opírá o štít. Na zdech jsou reprodukce obrázků svatých a kříž. Nad vchodem do kapličky je malý mozaikový kříž, který zhotovil zedník Theodor Paluska z č.p. 8 asi ve 30. letech 20. století.

Posledním zvoníkem byl Kulík Josef z č.p. 16. Všechny zesnulé občany Štěpánovské Lhoty doprovází zvuk zvonku na jejich poslední cestě. Zvoněk byl v obou světových válkách zabaven pro potřeby válečného průmyslu. Nové zvonky byly opatřeny vždy ze sbírek místních občanů.

Významným rodákem je MUDr. Václav Novotný z č.p. 12, který vystudoval medicínu na sklonku 19. století a měl ordinaci v Kácově. Rok narození a úmrtí se nepodařilo zatím zjistit.

Východně protéká okolo osady Štěpánovský potok. Tato část až k ústí do řeky Sázavy u Mařanova mlýna je chráněnou přírodní rezervací, zvláště ze zoologického hlediska. Vyskytuje se zde mihule potoční, rak říční, střevle potoční, čolek obecný i horský, několik druhů žab, užovka obojková i hladká. Hnízdí zde mj. ledňáček říční, skorec vodní či konipas horský.

Stálí obyvatelé odcházejí a jejich místa zaujímají chalupáři. Jaký bude další osud a vývoj Štěpánovska Lhoty se nedá odhadnout.

Jaromír Vlček s přispěním Ing. Václava Nekvasila

Doplňené údaje v roce 2012 a 2013

Mezi posledně narozené děti patří i Milada Zavadilová provdaná Pathová, která se narodila 31.1.1947. Nyní žije v Točném u Prahy. Nejmladší obyvatelka je Anička Kroupová, narozená 29. září 2012.

K místním názvům:

Kubice, Lesíky, Kozohrbí, Dolíky, Stráně a Mezní důl jsou názvy lesních celků a od nich jsou odvozeny i názvy přilehlých polností.

Mezi zajímavé názvy polností doplňují ještě následující:

Za zahrádky, Na židovkách, Na Vokrvánčí. Poslední název je prý skutečně odvozen od krve – v dávné minulosti se na tomto místě prý uskutečnila bitva a bylo zde prolito mnoho krve. Lokalita se nachází na hranici katastru lhotského a dalkovického asi uprostřed vzdálenosti mezi Lhotou a Dalkovicemi.

Zajímavé jsou také názvy luk:

Na voplotýnce, Pod strání, U pupku, Pode vsí, Na vorankách a Pod lesíky.

Nakonec ještě upřesnění ke studnám – číslo 11 má také vlastní studnu, nepřesnost vznikla asi tím, že když se zavaděla voda z Dolejšky do vepřína, bylo čerpadlo darling umístěno ve sklepě č.p. 11, a proto si z tohoto rozvodu připojili vodu i v č.p. 11 a jejich studna byla opomenuta.

Další, převážně polní cesty (doplněno v březnu 2013):

Kromě polní cesty do Lhoty vedlo přes Lhotu i několik dalších cest do okolních vsí. Hlavní cestou byla asi tzv. cesta Kácovská. Ta vedla nad Lhotou a dělila katastry lhotský od střechovského, vedla mezi poli a dále okrajem lesa

V Pustým. Pokračovala asi od místa nynější čističky pod dálničním střechovským motelem po trase nynější cesty do Střechova a dále přes Soušice do Kácova po trase nynější silnice. Na tuto cestu navazovalo několik cest ze Lhoty, které sloužily k obsluze polností. Snad nejdůležitější byla cesta přes Židovky, zde křižovala Kácovskou cestu a pokračovala dále do Dalkovic. Další cesta ze Lhoty na cestu Kácovskou vedla od Hejných, a ještě další vedla okolo zahrad nade Lhotou a úvozem nad Vávrovými. Ta mohla pravděpodobně pokračovat méně používanou cestou přes les a potok a ústila na silnici mezi Dalkovicemi a Střechovem. Poslední spojkou na Kácovskou cestu byla cesta ze Lhoty severním směrem mezi poli Nad cestou a Pod cestou až za Rybníčky. Do Černýše vedla cesta Březím přes potok a do kopce okolo lesa Hlásníků podjezdem za války budované dálnice do Černýše nebo Soutic. Všechny tyto cesty byly za hospodaření Jednotného zemědělského družstva při vytváření velkých polních celků zrušeny, rozorány a posléze nahrazeny při výstavbě dálnice současnou novou silnicí do Střechova a Černýše.

Josef Fantyš

Štěpánovská Lhota Vývoj obyvatel na jednotlivých chalupách (19. století a počátek 20. století)

Tento dokument jsem sepsal na základě vzpomínek starých pamětníků, zejména mojí maminky. Prostudoval jsem zápisy obecního zastupitelstva, které pořizoval můj děda Antonín Kulík, který byl jedním z radních v době, kdy měla Lhota ještě svojí samosprávu. Starostou byl nejprve Josef Volek a později František Kulík z č.p.5. Uvedené materiály vlastní vnučka Antonína Kulíka, Zdena Mašlárová v Dalkovicích.

Několik starých písemností mi zapůjčil i Antonín Málek. Dále jsem čerpal z katastrální mapy a seznamu vlastníků jednotlivých pozemků. Předpokládám, že podle některých jmen odpovídá asi počátku dvacátého století. Tuto mapu a seznam vlastní pan Zdeněk Tomášek. Nakonec jsem získal i některé údaje z knih narozených a zemřelých, které jsou na Městském úřadě v Trhovém Štěpánově. Několik důležitých údajů týkajících se obyvatel domů doplnil Ing. Václav Nekvasil.

V 19. století měla Lhota 14 domů a asi 90 obyvatel.

V čísle	1	bydleli Cyrusovi, pak Kulíkovi a nakonec Volkovi
V čísle	2	bydleli Hromasovi a pak Neradovi
V čísle	3	bydleli Luxovi a pak Fantyšovi
V čísle	4	bydleli Hromasovi, pak Pudilovi a nakonec Vávrovi
V čísle	5	bydleli Rampírovi a pak Kulíkovi
V čísle	6	bydleli Nekvasilovi
V čísle	7	bydleli Kulíkovi (za roklí)
V čísle	8	bydleli Vorlovi pak Paluskovi
V čísle	10	bydleli Cyrusovi (chalupu si postavili koncem století)
V čísle	11	bydleli Kornovi, pak Přenosilovi a nakonec Kulíkovi
V čísle	12	bydleli Novotných
V čísle	13	bydleli Veselkovi
V čísle	14	bydleli Kulíkovi
V čísle	15	bydleli Hejných
V čísle	16	bydleli Kulíkovi (chalupu si postavili koncem století)

Na počátku 20. století měla tato obec asi 16 obytných stavení a kapličku uprostřed na návsi.

Stavení byla zajímavě uspořádána. Vedle čísla 1 bylo číslo 11, vedle čísla 2 číslo 12 a tak dále až do čísla 5 a 15. Obdobně byla vedle sebe i pole těchto usedlostí. Číslo 7, 16 a 17 nebyla podle tohoto systému řazena. Číslo 8 a 10 byly údajně obecní chudobince a číslo 9 snad patřilo kapličce. V čísle 6 bydleli Nekvasilovi, kteří prý byli „svobodníci“, a nepodléhali povinnosti roboty a ani dělení majetku.

V čísle	1	bydleli Volkovi (Volek Josef a Božena)
V čísle	2	bydleli Neradovi (Nerad Jakub a Anna)
V čísle	3	bydleli Fantyšovi (Fantyš František a Antonie)
V čísle	4	bydleli Vávrovi (Vávra Jan a Terezie)

V čísle	5	bydleli Kulíkoví (Kabůrkovi) (Kulík František a Marie)
V čísle	6	bydleli Nekvasilovi (Nekvasil František a Anna)
V čísle	7	bydleli Kulíkoví (Za rokličí) později Přenosilovi (Kulík Josef a Františka)
V čísle	8	bydleli Paluskovi (Paluska Theodor a Marie)
V čísle	10	bydleli Cyrusovi později Černých a nakonec Richterovi (Cyrus Josef a Kateřina)
V čísle	11	bydleli Kulíkoví (Rampírovi) (Kulík Antonín a Marie)
V čísle	12	bydleli Novotných (Novotný František a Marie)
V čísle	13	bydleli Veselkovi později Málkovi (Veselka Jan a Antonie)
V čísle	14	bydleli Kulíkoví (Urbánkovi) (Kulík Antonín a Anežka)
V čísle	15	bydleli Hejných (Hejný Josef a Anna)
V čísle	16	bydleli Kulíkoví (Náveský) (Kulík Jan a Marie)
V čísle	17	bydleli Kulíkoví (Ze Březí), později Vladykovi (Kulík Václav)

Číslo 1

Původně zde bydleli Cyrusovi. František Cyrus (*asi 1815) s manželkou Annou měl pět dětí – Jana, Františku, Antonii, Kateřinu a Marii (*2.9.1841). Jednu z dcer Cyrusových, Marii, si vzal za manželku roku 1857 Václav Kulík ze Lhoty č.p. 14. Měl s ní pět dětí: Barboru, Jana, Barboru, Františka a Marii. Dvě první děti záhy zemřely. V roce 1875 Václav Kulík ovdověl a brzy poté se podruhé oženil s vdovou Marií Volkovou ze Zdebuzevsi, rozenou Čepelákovou z Losin. Ta měla z prvního manželství sedm dětí: Františka, Josefa, Jana, Františku, Václava, Františku a Václava. První Františka a Václav brzy zemřeli. Z tohoto druhého manželství měl Václav Kulík syna Antonína (*21.5.1877). V roce 1883 kupuje Josef Volek, syn Marie, provdané za Václava Kulíka, s manželkou Marií, usedlost č.p. 1, a Václav Kulík kupuje v roce 1877 pro svého syna Antonína sousední usedlost č.p. 11. Syn Václava Kulíka, František z prvního manželství se přiženil do č.p. 5, vzal si za ženu jednu z dcer Františka Rampíra, Marii. Další ze synů vdovy Volkové, provdané za Václava Kulíka, se přiženil asi do Chlumu.

František Cyrus poté, co předal chalupu Václavu Kulíkovi nebo Josefu Volkovi, si postavil chaloupku č.p. 10. Zde měl ještě jednoho syna Josefa, který s manželkou Kateřinou zakládá posloupnost na č.p. 10.

Pokračovatelem Volků na chalupě č.p. 1, byl další Volek, Josef, který s manželkou Boženou, rozenou Dvořákovou z Chlumu měl dva syny. První Stanislav se oženil do Chrástu u Týnce nad Sázavou a měl dvě dcery. Později se přestěhoval do Říčan. Druhým synem Volkových byl František, který zůstal svobodný na chalupě. Manželka Božena zemřela a vdovec Josef Volek se znovu oženil s Alžbětou, rozenou Novotnou ze Lhoty č.p. 12. Spolu měli syna Josefa a bydlel v Soběslavi. S manželkou Libuší měl dceru Libuši, provdanou Jindrovou, která žije v Soběslavi. František Volek zemřel v roce 1988 a tím vymřel rod Volků ve Lhotě. Chalupu zdědila neterž Libuše, dcera Josefa, spolu se sestřenicemi od Stanislava, a v roce 2008 ji prodali i s polnostmi rodině Chochoolatých z Prahy. Ti chalupu přestavují a modernizují.

Číslo 2

Na chalupě č.p. 2 bydleli Hromasovi. Někdy koncem 19. století se na chalupu přiženil nebo ji koupil František Nerad, který přišel z Býkovic u Divišova. Ten měl syna Jakuba. S manželkou Annou, rozenou Štecherovou ze Sedmápán měli syna Josefa (*17.3.1905), který si vzal za manželku Františku Přenosilovou z Kácovské Lhoty, dceru Jana Přenosila a Františky rozené Kalivodové. Měli dva syny, Josefa (*8.2.1927) a Jaroslava (*13.12.1929). Josef se vyučil truhlářem a oženil se s Annou Novotnou z Dubějovic. Nějaký čas žili ve Lhotě, ale protože domek byl velmi malý, odstěhovali se k rodičům Anny do Dubějovic. Mají tři děti, syna Jiřího a dvě dcery. Jirka žije se svojí rodinou v Souticích na chalupě po Ladislavu Kulíkovi z č.p. 16, který se odstěhoval po válce do pohraničí, do obce Sloup. Chalupu koupil od svého strýce Jaroslava, který zde žil, dokud si nepostavil dům v Trhovém Štěpánově. Dcery jsou v Praze. Otec Josef nepředal chalupu žádnému ze svých dětí a když zemřel v červnu 2012 ve věku 84 let, zůstala chalupa prázdná. Je na dědicích, jak se o opuštěnou a chátrající usedlost postarají.

Druhý syn starého Josefa, Jaroslav, se vyučil kovářem v továrně ve Vlašimi. Oženil se s Jiřinou Kulíkovou z č.p. 14. Koupili si spolu domek v Souticích, který později prodali synovci Jiřímu, když si postavili si rodinný domek v Trhovém Štěpánově. Mají jednoho syna Jaroslava a žije se svojí rodinou v Trhovém Štěpánově.

Číslo 3

Na chalupě č.p. 3 žijí již od roku 1875 Fantyšovi. V roce 1875 koupil chalupu Tomáš Fantyš s manželkou Marií, rozenou Soukupovou z Otročic, pro svého syna Františka od Františka a Anny Luxových.

František měl čtyři sourozence – Karla, Josefa, Barboru a Marii.

František s manželkou Marií, rozenou Biskupovou, měli osm dětí, syny Františka a Josefa, a dcery Anežku, Marii, Pavlínou, Elišku, Anastázii a Františku. František podědil chalupu a s manželkou Antonií, rozenou Bartůňkovou ze Soutic, měli tři děti, syna Josefa a dcery Františku a Marii.

František padl v první světové válce, kdesi v Itálii.

Josef před první světovou válkou utekl přes Hamburk do Ameriky. Zde se uchytil u jistého uzenáře, vyučil se a později měl vlastní živnost. Oženil se s emigrantkou slovenské národnosti a měli syna Josefa a dceru Lidmilu. V Americe našetřil peníze a po válce se vrátil se svojí manželkou, dcerou a švagrovou Margit. Koupil dům v Praze – Vršovicích v Kodaňské ulici a velkostatek kdesi u Sedlčan. Velkostatek později prodal a koupil ještě jeden dům někde na Vinohradech. Za socialismu musel oba domy věnovat státu a žil v tomto vršovickém bytě se svojí rodinou a rodinou dcery Lidmily, provdané za pana Holuba. Syn Josef zůstal v Americe, oženil se tam a v devadesátých letech bezdětný zemřel.

Starý Fantyš „amerikán“ musel na stará kolena do zaměstnání, aby dostal nějaký důchod. Byl velmi šikovný a zaměstnavatel ho dával za příklad mladším. Údajně si prý dopisoval i s prezidentem a stěžoval si na dělníky, opravující domy, že práci neprovádí pořádně. Měl zájem i o hospodářství, s mým švagrem Paťhou navštívil farmu Jednotného zemědělského družstva (dále JZD), kde Paťha pracoval, a radil jim jak se hospodaří v Americe. Zemřel ve věku asi devadesáti let někdy v osmdesátých letech.

Holubovi měli jednu dceru Lidmilu, ta se provdala za pana Ference a mají dvě děti Milana a dceru Jitku.

Anežka se provdala za Kulíka z č.p. 14 ve Lhotě.

Marie se provdala ve Vídni, kde sloužila, za jistého pana Schustera. Když ovdověla, vrátila se do Prahy a v Praze se provdala za pana Kosíka. Měli domek v Praze na Střížkově. Byli bezdětní, ale později si vzali na vychování Marii, dceru Roberta Zavadila, když ovdověl.

Pavlína a Františka se provdaly do Studeného u Dolních Kralovic, jedna za pana Víta, druhá za pana Kamarýta.

Anastázie se provdala na Moravu za pana Vincence Zavadila, s nímž měla syny Jindřicha a Roberta.

Osud dcery Elišky není znám.

Z dětí Františka zůstal na chalupě ve Lhotě syn Josef. Oženil se s Boženou Kulíkovou z č.p. 11 a měli dva syny. Staršího Josefa, narozeného v r. 1937, a mladšího Antonína, narozeného v r. 1941. V roce 1942 Josef zemřel. Boženě na chalupě pomáhal do doby, než se oženil její bratr Josef Kulík. V roce 1946 se oženil s Marií Vorlíčkovou z Černýše, kam se odstěhoval. Božena se znovu provdala za vdovce Roberta Zavadila z Pivína u Přerova na Moravě, kterého jí asi dohodila tetička Kosíková. Robert byl synem tetičky Anastázie. Z tohoto manželství se narodila 31. 1.1947 dcera Milada.

Josef se vyučil v Praze, později vystudoval průmyslovou školu a pracoval až do důchodového věku v Praze. Oženil se s Annou Vopálkovou z Tisku. Mají spolu dvě děti, syna Vladimíra a dceru Hanu.

Antonín pracoval do vojny v družstvu a po vojně byl zaměstnán v ČSAD (Československá automobilová doprava) nejprve jako řidič, později po nemoci páteře, jako údržbář. Oženil se s Annou Dudovou z Tisku a mají spolu dvě děti. Staršího syna Petra a dceru Janu. Antonín po odchodu do důchodu často pracoval jako brigádník ve štěpánovském JZD. Zde utrpěl úraz a na jeho následky zemřel v roce 2006.

Milada pracovala zpočátku také v družstvu a dálkově vystudovala hospodářskou školu. Provdala se za Josefa Paťhu z Javorníka a odstěhovali se do Divišova. Později se přestěhovali do Cholupic a potom do Točné, kde si koupili domek. Oba pracovali v zemědělském družstvu, dokud se nerozpadlo. Mají také dvě děti, dceru Ivanu a syna Pavla.

Marie, dcera Františka, se provdala za Františka Kulíka z č.p. 11, bratra Boženy. Měli spolu tři dcery – nejstarší Boženu (*1939), prostřední Marii (*1940) a nejmladší Zdenu (*1947).

Poslední dcera Františka, se provdala do Dalkovic za Vincence Tomana. Měli také tři dcery. Marii (*1937), provdala se za Antonína Vlasáka z Dalkovic, prostřední Jiřinu (*1939), provdala se do Dalkovic za Josefa Jankovského a nejmladší Libuši (*1941), která se také provdala doma za Ladislava Brýlu. Na rodné chalupě nezůstala žádná.

Po rekolaudaci v roce 1979 na rekreační objekt bylo tomuto domu přiděleno číslo evidenční 04.

Číslo 4

Na chalupě č.p. 4 žili počátkem 19. století také Hromasové. Neví se, zda byli spříznění s Hromasovými z č.p. 2. Po nich je v roce 1880 zmiňován Tomáš Pudil. Neví se, zda si vzal Kateřinu Hromasovou nebo zdali chalupu koupil.

Koncem 19. století se už na chalupě vyskytují Vávrové. První Vávra, Václav, pocházel ze Zvánovic. Otec Václav Vávra s manželkou Antonií, rozenou Šindelářovou, měli syna Jana. Ten měl s manželkou Františkou, rozenou Biskupovou z Horky, rovněž syna Jana, a dceru Marii. Manželka Františka zemřela v roce 1900. Vdovec Jan se znovu oženil s Terzií Pohořalkovou a spolu měli čtyři dcery Annu, Růženu, Boženu a Miladu. Dcery se provdaly do okolních vesnic. Marie za Přenosila do Kácovské Lhoty, Růžena za Kužela do Javorníka, Božena za Adama do Zlivi, Anna za Kadeřábka do Dubějovic a Milada za Růžka z Řimovic. Na chalupě zůstal hospodařit Jan. Milada zemřela mladá, snad na tuberkulózu. Jan zůstal svobodný a 8. 6. 1956 zemřel.

Chalupa zůstala opuštěná a posléze z ní JZD upravilo „kulturní místnost“ pro Lhotu. Byla zde televize a konaly se zde schůze.

Později chalupu prodali pánům doktorům Novotnému a Váňovi jako rekreační objekt. Pan doktor Novotný s rodinou v roce 1968 emigroval do Německa a chalupa zůstala Váňovým.

Nyní má evidenční číslo 01.

Číslo 5

Na chalupě č.p. 5. žili původně Rampírovi. Je zajímavé, že přízvisko Rampír se později přeneslo na chalupu č.p. 11 a Kulíkovým na chalupě č.p. 5 se dostalo přízviska Kabůrkovi. František Kulík se na chalupu č.p. 5 přiženil v roce 1891 z č.p. 11, když si vzal za ženu jednu z dcer Rampírových Marii (kmoťričku). Měli tři děti Františka, Anežku a Marii. Mariina sestra Františka se provdala za Josefa Kulíka (za roklí).

Na chalupě zůstal syn František, vzal si za manželku Boženu Smítkovou ze Střechova. Měli pět dětí – Boženu, Miroslavu, Jaromíra, Františka a Marii. František Kulík otec bojoval v první světové válce, pravděpodobně jako italský legionář, a byl vyhlášeným muzikantem. Údajně celou válku působil ve vojenské kapele. Hrál na více nástrojů a po válce vyučil mnoho muzikantů z celého okolí.

Dcera Miroslava, která zůstala svobodná, žije v Praze. Božena se provdala na Neveklovsko, ale byli vystěhováni do pohraničí. Po smrti se vrátila domů a její popel je uložen v kolumbáriu hřbitova v Trhovém Štěpánově. František se oženil a s manželkou žili nějaký čas v Trhovém Štěpánově. Později si koupili domek v Kácově, děti nemají. Marie si vzala pana Tomáška a bydleli ve Zručí, kde byli oba zaměstnáni. Mají syna Zdeňka, který koupil a přestavěl bývalou stodolu od č.p. 4 na rekreační domek, který využívá se svou rodinou. Na chalupě zůstal syn Jaromír. Vzal si za manželku Marii Holečkovou z Kalné. Neměli děti a proto adoptovali dva sourozence Vlastu a Jiřího z dětského domova. Vlasta se provdala do Zruče, Jirka se učil v Praze a později se zde i oženil. Po smrti Jaromíra podědil chalupu Jiří a ten ji později prodal jako rekreační chalupu Ehrenbergerovým z Prahy.

Číslo 6

Na chalupě č.p. 6 žijí od druhé poloviny devatenáctého století Nekvasilovi. V roce 1875 je na chalupě připomínán Antonín Nekvasil, který usedlost koupil. Přistěhoval se sem ze Stříbrné Skalice se syny Františkem, Aloisem a dvěma dcerami Kristinou a Josefou. Třetí dcera Marie zůstala v rodném domě ve Stříbrné Skalici. František si koupil Mařanův mlýn ve Střechově č.p. 29 a oženil se s Hedvikou Zemanovou ze mlýna v Trhovém Štěpánově č.p. 123. Josefa zůstala doma ve Lhotě svobodná. Kristina si vzala Tomana z Dalkovic č.p.11. Syn Alois se v roce 1880 oženil s Antonií, rozenou Vilímovskou z Holšic č.p. 25 a spolu hospodařili na chalupě ve Lhotě. Měli syny Františka a Josefa. Josef zemřel mlád 18 let. František Nekvasil bojoval v první světové válce. Byl zajat a po mnoha útrapách se vrátil z ruského zajetí domů.

František se ještě před válkou oženil s Annou rozenou Kašovou. Měli tři děti Františka, Marii a Boženu. Marie se provdala za sedláře Václava Novotného ze Střechova, později si postavili ve Zdislavicích domek. Božena si vzala tešaře Josefa Kyselu z Hulic. Na chalupě zůstal František. Oženil se s Marií Mouchovou z Čížova.

Měli tři děti Marii, Antonína a Václava. Marie se provdala za Jaroslava Kadeřábka do Dubějovic, mají pět dcer. Antonín se oženil na vojně a žije v Rybníčku u Jičína. Dálkově vystudoval Vysokou školu zemědělskou a byl v místě bydliště zootechnikem zemědělského družstva. Má dva syny Tomáše a Luboše. Václav podědil chalupu, oženil se a postavil si rodinný domek v Trhovém Štěpánově. Chalupa ve Lhotě je neobydlená, v současné době však se v ní provádí náročná rekonstrukce.

Václav rovněž dálkově vystudoval Vysokou školu zemědělskou. Stal se agronomem a místopředsedou JZD v Trhovém Štěpánově. Později se stal starostou v Trhovém Štěpánově. Má dvě děti, dceru Radku a syna Zbyňka.

Číslo 7

Na chalupě č.p. 7 žili původně Kulíkové s přízviskem „Za roklí.“ V roce 1875 je zmiňován Matěj Kulík. Pocházeli asi z Dubějovic. Buď vnuk nebo syn Matěje, Josef Kulík, padl v první světové válce. Za manželku měl Františku, jednu z dcer Rampírových z č.p. 5. Spolu měli dvě dcery – Boženu a Anežku. Božena se provdala za pana Karbana a po válce se odstěhovali do pohraničí. Karbanovi měli jednu dceru Milušku.

Druhá dcera Anežka zůstala na chalupě a provdala se za Jana Přenosila z Kácovské Lhoty u Kácova. Byl bratrem manželky Josefa Nerada, Františky, z č.p. 2. Přenosilovi měli dvě děti, syna Zdeňka a dceru Boženu. Zdeněk se oženil a postavil si dům ve Zručí nad Sázavou. Má dvě dcery Ilonu a Jiřinu. Zdeněk zemřel asi v roce 2003.

Božena se učila v Praze. Zde se seznámila a později provdala za Josefa Zahradníka, který pocházel ze Slovenska. V současné době již nežije. Mají dvě děti, syna Josefa a dceru Evu. Josef nyní pracuje jako servisní technik v jedné automobilové firmě (snad Ferrari). Má dvě děti, dceru Adélu a syna Matěje. Po rozvodu se znovu oženil a z tohoto manželství vyženil dceru Kristýnu a má vlastní dceru Zuzanku.

Eva pracuje jako zdravotní sestra, provdala se za doktora Getlíka a mají dceru Evičku.

Číslo 8

Na chalupě č.p. 8 je v roce 1875 zmiňován Josef Vorel. Jak a kdy se na chalupu dostali Paluskovi, není známo. Na počátku 20. století žil na chalupě Theodor Paluska, který měl malé hospodářství, a proto chodil do práce do Zbrojovky ve Vlašimi. Jeho žena Marie, rozená Kapková z Hulic, byla dlouhodobě nemocná. Měli čtyři vlastní děti a kromě toho měli na vychování i cizí. Nejstarší syn je Alois, který se vyučil zedníkem, se oženil do Vyklantic. Druhý syn Josef se vyučil ševcem u pana Kokty v Trhovém Štěpánově, ale později odešel pracovat do Týnce nad Sázavou, kde se také oženil. Nejmladší syn Jaroslav se učil v Praze a později také odešel za prací do Týnce nad Sázavou a tam se oženil. Dcera Marie byla do své svatby doma. Provdala se za Milana Výborného ze Soušic a později se odstěhovali do Prahy. Nakonec zůstal na chalupě sám starý Theodor a před svou smrtí prodal chalupu manželům Jiřině, rozené Tomaidesové, a Miloslavu Koubovým, kteří ji užívali k rekreaci. Pan Kouba se později rozvedl a znovu oženil, zemřel náhle na podzim 2003 a chalupu užívá jeho manželka Jarmila.

Číslo 9 snad patřilo kapličky

Číslo 10

Chaloupku č.p. 10 si postavil Cýrus z č.p. 1, když tuto svou původní chalupu přenechal svému zeti Václavu Kulíkovi. Ten jí posléze prodal svému nevlastnímu synovi Josefu Volkovi. Na chalupě č.p. 10 měl ještě svého syna Josefa. Ten se oženil s Kateřinou (Káčou), ze Zlivi. Spolu měli syna Josefa, který se oženil do Javorníka, a dceru Františku, která se provdala za Albrechta do Vlašimi. Měli ještě další dvě dcery – Anežku a Marii, která zůstala na chalupě a provdala se za pana Josefa Černého. Ten asi brzy zemřel. Měli spolu dceru Miloslavu (Milču), která si vzala pana Richtera a bydlela v Praze. Pan Richter se zabil na motocyklu, když bylo dceři Heleně 16 let při jízdě za svou rodinou do Lhoty. Paní Richterová potom žila ve Lhotě jen přechodně. V současné době užívá chalupu k rekreaci dcera Helena se svým manželem Štefanem Karásem a svojí dcerou Irenou a to jen velice zřídka. V současné době provádějí určité úpravy a v plánu mají úpravy dosti náročné.

Číslo 11

Na chalupě č.p. 11 žili do roku 1873 Kornovi. V zápise je zmínka, že 18.4.1855 kupuje Josef Korn, otec Františka, od obce Lhoty pozemky. Traduje se, že starý Korn postřelil jednoho ze zlodějů, kteří na chalupě kradli. Ti mu za to slíbili pomstu. Proto František Korn 12.11.1873 chalupu prodal Karlu a Anně Přenosilovým z Holšic a s rodinou odjel do Ameriky. Nedávno se ve Lhotě objevili jeho potomci a pátrali po svém rodišti.

24.2.1877 prodávají Karel a Anna Přenosilovi chalupu Václavu a Marii Kulíkovým z č.p.1. Ti ji kupují pro svého syna Antonína. Antonín se oženil s Marií rozenou Chlumskou ze Střechova. Měli čtyři děti, nejstarší Boženu (*1909) a dále syny Františka, Oldřicha a Josefa. Oldřich zemřel v dětském věku. Božena se provdala za Josefa Fanyše do cha-

lupy č.p. 3. Syn František se oženil s Marií Fantyšovou z chalupy č.p. 3 a syn Josef se oženil s Marií Vorlíčkovou z Černýše. František měl tři dcery, Boženu (*1939), Marii (*1941) a Zdenu (*1947).

Božena se provdala za Michala Vívodu ze Štěpánova, měla s ním dva syny Petra a Michala, později se rozvedla a posléze se znovu provdala za Milana Bauera, který pracoval na stavbě přehrady na Želivce. S ním má ještě dvě dcery Moniku a Simonu. Monika se provdala za Karla Anýže a žije v Praze, Simona si vzala hokejistu Jiřího Kuntoše z Vlašimi a žije podle toho, kde momentálně působí její manžel. V současné době v Brně.

Bauerovi si postavili rekreační chalupu z původní stodoly, protože chalupu dostala nejmladší dcera Zdena.

Druhá dcera Marie se provdala za Antonína Málka z chalupy č.p. 13. V roce 1969 si koupili chalupu v Býchorech u Kolína a tam žijí. Mají dvě děti, dceru Blanku a syna Mirka. Ty také žijí v Býchorech.

Zdena pracovala v mládí v Rehabilitačním ústavu v Kladrubech a zde se seznámila s jedním s pacientů, Josefem Mašlárem, kterého si později vzala. Ještě za života rodičů si koupili domek v Dalkovicích a zde žijí, takže původní chalupa je prázdná a je příležitostně pronajímána k rekreaci. Mají dvě dcery Květu a Sněžanu. Jedna žije v Mostě a druhá asi v Praze.

Číslo 12

Chalupu č.p. 12 obývali Novotní. Jedním z rodu Novotných byl údajně jakýsi známý lékař Novotný, ale nic bližšího o něm není známo. Snad jeden z jeho potomků, doktor Novotný, jezdil do Lhoty na letní byt. Byl ubytován u Kulíkových (Rampírových). Byl to vášnivý nimrod, stále chodil s puškou po revíru, ale nikdy jsem ho neviděl s žádnou kořistí.

První zmiňovaný Novotný František (*1850) se narodil ve Psářích. Se svojí ženou Marií rozenou Zatřepálkovou měli syna Josefa a dcery Alžbětu a Boženu. Josef bojoval v první světové válce, ze které si přinesl zranění nohy a byl válečný invalida. Zůstal na chalupě, oženil se s Františkou Filipovou z Rýzmburka, měli dva syny Josefa a Františka. Matka jim brzy zemřela, synům bylo 13 a 11 let, a tak na chalupě zůstali chlapi sami.

Alžběta se provdala za Josefa Volka z chalupy č.p. 1 a Božena za Jana Veselku z chalupy č.p. 13.

Synové Josefa, Josef a František, se v mládí neoženili. Josef žil později s paní Obertíkovou, která přivedla do Lhoty několik svých dětí, z nichž zůstali ve spojení s chalupou dva. Jan, který chalupu po dědovi, ale předtím si koupil chalupu ve Vintířově na okrese Pelhřimov a tam se svými syny hospodaří, a Cyril, který pracoval ve štěpánovském družstvu a bydlí tam v bytovce.

Josef se s Obertíkovou posléze rozešel a později zde žil s další ženou Julií, která zde zemřela. Později se seznámil na inzerát s paní Tomáškovou z Cholupic, která zde s ním žila až do jeho smrti.

František se později, když si Josef přivedl paní Obertíkovou, přestěhoval do Stříteže u Dolních Kralovic, kde žil do své smrti. Protože Josef zemřel dříve než František, odkázal František chalupu Janu Obertíkovi, který měl povinnost ponechat v ní bydlet až do smrti paní Tomáškovou.

Co bude dále s chalupou si netroufám odhadovat. Jan Obertík ji pronajal panu Jukešovi a v současné době se jí snaží prodat.

Poznámka kronikáře Trhového Štěpánova Jaromíra Vlčka:

O lékaři Novotném se mívá, že měl praxi v Kácově, později snad i v Souticích. Dotazoval se někdy v roce 1999 kronikáře v Kácově a v roce 2012 kronikářky paní Boženy Schmatové v Souticích, ale nic bližšího se o něm nedověděl.

Číslo 13

Existuje jakýsi starý spis z roku 1880 psaný německy velmi nečitelně, ze kterého jsem usoudil, že jde asi o kupní smlouvu, podle které Antonín Veselka koupil usedlost ve Lhotě od jakéhosi Jana Werflinga. Antonín Veselka pocházel údajně z Vranic. S manželkou Františkou rozenou Málkovou z Hulic měl čtyři syny, Antonína, Františka Jana a Václava.

Syn Antonín se oženil v roce 1889 s Antonií Filipovou z Dubějovic a měli syna Antonína a dceru Anežku. Další syn František se oženil do Dalkovic. Jan a Václav zůstávali na chalupě. Antonín Veselka brzy zemřel a vdova Antonie si vzala jeho bratra Jana. Měli spolu další dcery Anastázii, Marii, Boženu, Františku a Aloisii. Syn Antonín nastoupil na vojnu a vypukla první světová válka. Válečné útrapy přežil, ale při návratu domů (údajně při cestě vlakem) zahynul. Dcera Anežka se vdala za Vincence Štaince do Dalkovic č.p.36 Dcery Jana se provdaly do okolních vesnic, Anastázie za pana Brožka do Pravonína, Marie za pana Martínka do Chlumu, Božena za pana Psíku do Rataj. Františka zůstala doma. Aloisie zemřela v 17 letech.

Když Antonie v roce 1913 zemřela, oženil se Jan v roce 1915 s Boženou Novotnou z č.p. 12. S ní měl ještě dceru Růženu (*1926). Dědičkou chalupy zůstávala Františka, dcera Jana Veselky.

Františka zůstala na chalupě, provdala se v roce 1929 za Vojtěcha Málka z Kuňovic. V roce 1940 chalupu přistavěli a nové části bylo přiznáno číslo popisné 18.

Nejmladší dcera Růžena se provdala za učitele Josefa Načeradského z Trhového Štěpánova a žili v Praze. Jejich syn Jiří se stal uznávaným moderním malířem a nějaký čas dokonce vyučoval na Akademii výtvarných umění.

Františka s Vojtěchem měli tři děti, nejstaršího Antonína (*1931), a dvojčata Martu a Pavla (*1936). Antonín zůstal na chalupě, oženil se s Marií Kulíkovou z č.p. 11 a nějaký čas působil jako vedoucí lhotské farmy JZD. Když došlo v roce 1969 ke sloučení družstev, odstěhovali se, koupili si zemědělskou usedlost v Býchorech u Kolína, kde žijí dosud. Mají dvě děti, dceru Blanku a syna Mirka.

Blanka záhy ovdověla, její manžel se stal obětí autonehody při vojenském cvičení. Mají dceru Markétu. Mirek se také v Býchorech oženil a má dceru Lucii. Chalupa ve Lhotě je prázdná, v poslední době ji obývá od jara do zimy Antonín.

Pavel po vojně pracoval v Mníšku pod Brdy, kde se také později oženil. Měli s manželkou Marií dva syny Pavla a Miloše. Syn Pavel pracuje ve stavebnictví v Praze, Miloš je ženatý a žije v Benešově. Otec Pavel i jeho manželka Marie brzy zemřeli.

Marta pracovala ve Zruči nad Sázavou v Baťových továrnách (Sázavan), zde se také provdala za pana Císaře z Hulic. Má s ním asi dvě dcery. V současné době je již vdovou.

O osudu Václava není nic známo.

Číslo 14

Chalupu č.p. 14 obývali Kulíkovci (Urbánkovci). Z tohoto hnízda asi pocházela většina Kulíků ve Lhotě. V roce 1850 je na chalupě zmiňován Jan Kulík, který měl mimo jiné syna Václava a Jana. Jeho syn, Jan Kulík, měl s manželkou Barborou mimo jiné syna Antonína a Jana. Antonín se oženil s Anežkou, rozenou Fantyšovou z č.p. 3. Měli 5 dětí, syna Ladislava (*24.9.1905) a čtyři dcery. Milada se provdala za pana Pintíře a žila v Praze, Antonie si vzala pana Holadu a žila v Říčanech, Marie se provdala za pana Vladyku a žila také v Říčanech, Alžběta se vdala do Čížova za Josefa Mouchu.

Syn Ladislav zůstal na chalupě. Za ženu si vzal Annu rozenou Kotrčovou (*28.2.1908) z Onšovce u Zruče nad Sázavou. S ní měl dvě děti, syna Ladislava (*1931) a dceru Jiřinu (* 8.2.1935).

Syn Ladislav byl delší dobu svobodný, a když se oženil, odstěhoval se do Trhového Štěpánova, kde bydleli v domku sestry manželky. Se svojí ženou měl tři děti, dva syny Ladislava a Petra, a dceru Marii.

Jiřina se provdala za Jaroslava Nerada z č.p. 2. Po svatbě koupili domek v Souticích od Kulíka, truhláře, který pocházel z č.p. 16. Ten se po válce odstěhoval do pohraničí a domek v Souticích prodal. Později si Neradovi postavili dům v Trhovém Štěpánově, a domek v Souticích prodali Jirkovi, synu Jaroslavova bratra Josefa. Neradovi mají jednoho syna také Jaroslava.

Když se mladí Kulíkovci z chalupy odstěhovali, zůstali staří doma sami. To bylo za doby začátků JZD.

Starý Ladislav zemřel a manželka Anna byla na chalupě dlouho sama. Po její smrti dostali chalupu děti Ladislava a dlouho byla prázdná.

V roce 2009 chalupu prodali manželům Ester a Janu Kroupovým, kteří zde žijí trvale s malou dcerkou Aničkou. Jan Kroupa je varhaníkem v kostele sv. Bartoloměje v Trhovém Štěpánově.

Číslo 15

Na chalupě č.p. 15 žili Hejní. Roku 1875 je zmiňován Jan Hejný. Byl to snad jeho syn Josef Hejný, který měl s manželkou Annou tři syny, Františka, Jaroslava a Josefa. Spolu s nimi žila svobodná sestra starého Hejného Františka – říkalo se jí Fána.

Josef se oženil do Štěpánova, kde byl truhlářem. Měl dva syny a tři dcery.

Druhý syn Jaroslav se oženil do Zruče nad Sázavou.

Na chalupě zůstal František. Vzal si za ženu Boženu Dvořákovou z Javorníka. Měli jednoho syna Františka. Během války a snad i krátce po ní provozoval Hejný kromě sedlačení i jakousi trafikou, prodával cigarety a snad i lahvové pivo. Proto se u nich v neděli scházeli sousedé i mládež. Paní Hejnová byla dlouhodobě nemocná a poměrně mladá zemřela ve 45 letech. Také syn František byl odmala nemocný. Měl cukrovku a snad ani kvůli tomu nechodil do školy.

Zemřel také velmi mladý, matku přežil jen o 5 let, takže na chalupě zůstal starý sám. Když někdy v sedmdesátých letech zemřel, odkázal chalupu jednomu ze svých synovců Antonínovi, po bratru Josefovi z Trhového Štěpánova. Ten později chalupu prodal Josefu Koblasovi z Prahy, který ji postupně přestavěl, zmodernizoval a dosud ji trvale užívá.

Číslo 16

Na chalupě č.p. 16 žili jedni z četných Kulíkových s přízviskem Náveský. Podle zápisu ze 24.11.1898 žádá Jan Kulík o odprodání pozemku na stavbu usedlosti č.p. 16. Jde o Jana Kulíka, narozeného v roce 1863 syna Jana Kulíka z č.p. 14.

Jan Kulík s manželkou Marií rozenou Neradovou z č.p. 2 měli dva syny Josefa a Ladislava.

Ladislav se vyučil truhlářem a oženil se do Soutic, kde provozoval svou živnost. Měl dvě děti Ladislava a Květu. Po válce se ze Soutic odstěhoval do Sloupu u České Lípy.

Josef zůstal na chalupě. Oženil se s Marií Třešňákovou z Dubovky. Ta byla jeho druhou ženou, neboť jeho první žena, rozená Černíková ze Střechova, zemřela při porodu a dítě také nepřežilo. Marjánka byla dlouhodobě nemocná a v roce 1951 zemřela, takže zůstali bezdětní. Vdovec později žil s vdovou Růženou Jandovou z Tehova. Po smrti obou připadla chalupa jednomu z příbuzných paní Jandové, panu Strnadovi. Ten ji ale někdy koncem osmdesátých let prodal manželům Marečkovým z Prahy. Pan Mareček provedl na chalupě mnoho úprav, ale paní Marečková neměla k chalupě správný vztah. Později se rozvedli a chalupa zůstala paní Marečkové, která ji posléze prodala paní doktorce Zuzaně Drdové, dceři spisovatele Jana Drdy, která zde bydlí trvale. Její syn Adam Drda je novinář.

Číslo 17

Chalupu č.p. 17 si postavil někdy počátkem dvacátého století Kulík, který údajně přišel do Lhoty s celou rodinou, dcerami Marií, Františkou, Anežkou a synem Václavem z Chlumu.

Václav se vyučil ševcem a odešel ze Lhoty.

Františka zřejmě sloužila v Praze a zde se provdala za pana Zvěřinu.

Marie měla za svobodna syna Aloise Maťhu a ve Lhotě se provdala za Josefa Vladyku, který tu sloužil u Veselkových. Pak měli ještě spolu dalšího syna Františka a dceru Annu.

Když Marie zemřela, oženil se Vladyka s její sestrou Anežkou. S ní měl pak ještě dceru Marii, syna Josefa a další dceru Věru. Starý Vladyka krátce po narození poslední dcery zemřel 1.1.1955.

Alois se vyučil pekařem a pracoval v Praze, František pracoval v Týnci nad Sázavou, kde se také oženil. Anna se provdala za pana Týceho do Černýše, Marie si vzala pana Houšku, který byl na vychování ve Střechově, a také se odstěhovali do Týnce nad Sázavou. Josef se vyučil ševcem, krátce pracoval ve Vlašimi. Oženil se s Marií Strakovou ze Soutic a odstěhovali se do Mnichovic u Prahy, kde si koupili domek.

Takže všechny děti z chalupy odešly do světa a na chalupě zůstala jen matka s dcerou Věrou. Když se i ona provdala za Vladimíra Svobodu, odstěhovali se do Dalkovic, kde si koupili domek. Matka se k nim později přestěhovala a domek ve Lhotě prodala rodině Štronerových z Prahy, kteří ji užívají k rekreačním účelům dodnes. Má evidenční číslo 02.

Číslo 18

Číslo 18 má druhá část usedlosti Málkových, kterou si upravili z původní starého domu a pak ji trvale užívali.

Číslo 19

Číslo 19 má v současné době rodinný dům manželů Josefa a Jany Veselých, kteří si ho postavili na bývalé zahradě u č.p. 11.

Další domy

Kromě popsaných domů je v současné době ve Lhotě asi 10 rekreačních chat a zahradních domků, jejichž majitelé jsou vesměs z Vlašimi i z Prahy, a užívají je o víkendech v letním období.

Závěrem

se dá konstatovat, že ve Štěpánovské Lhotě zbylo z potomků původních obyvatel jen velmi málo.

- Na č.p. 1 u Volků – František zemřel bezdětný, jeho bratr Josef má dceru a druhý bratr Stanislav má také dcery.
- Na č.p. 2 – Josef Nerad má syna Jiřího, který žije v Souticích, a dvě dcery v Praze, a Jaroslav má také syna Jaroslava a žijí v Trhovém Štěpánově.
- Na č.p. 3 Josef má syna Vladimíra, který žije v Praze, a dceru Hanu, která také žije v Praze.
- Na č.p. 4 Vávrové vymřeli bez potomků.
- Na č.p. 5 Syn Jiří Kulík žije v Praze. Dalším potomkem je Zdeněk, syn Marie, provdané Tomáškové.
- Na č.p. 6 u Nekvasilových jsou dva synové: Antonín žije v obci Brada – Rybníček u Jičina, a Václav, který se odstěhoval do Trhového Štěpánova, a je zde starostou.
- Na č.p. 7 u Přenosilových syn Zdeněk se odstěhoval do Zruče nad Sázavou, ale již nežije. Božena má sice syna, ale jmenuje se Zahradník, a dceru Evu.
- Na č.p. 8 u Paluskových je synů několik, ale není mi známo, zda mají také děti, ale ti pravděpodobně žijí v Týnci nad Sázavou.
- Na č.p. 10 nejsou potomci mužského rodu, dcera Helena má také dceru Irenu.
- Na č.p. 11 žije Božena Bauerová, rozená Kulíková. Pokračovatel rodu Kulíků se přestěhoval do Černýše, kde vnuk Josefa Kulíka, Vlastimil, má dva syny Pavla a Jana.
- Na č.p. 12 nezůstali také žádní potomci.
- Na č.p. 13 má Antonín syna Mirka, který má také dceru, a žije v Býchorech, Pavel má dva syny Pavla, který žije v Praze, a Miloše, který žije v Benešově. Z větve Veselků žijí v Dalkovicích potomci Františka, jeho vnuk Josef má tři syny.
- Na č.p. 14 jsou po Ladislavovi dva synové Ladislav a Petr, ale ti žijí v Trhovém Štěpánově.
- Na č. 15 Hejní vymřeli, žije pouze Antonín, syn bratra Josefa v Trhovém Štěpánově.
- Na č.p. 16 také nezůstali žádní potomci.
- Na č.p. 17 mi není známo, zda jsou nějakí potomci po Františkovi a Josefovi, ale ti zřejmě žijí mimo, po Františkovi asi v Týnci nad Sázavou a po Josefovi v Mnichovicích u Prahy.

V době svých pětasedmdesátin v roce 2012 sepsal Josef Fantyš.

Některé údaje doplnil a upřesnil Ing. Václav Nekvasil, starosta Města Trhový Štěpánov.

Konečnou textovou úpravu po dohodě s autorem dokončil 2. dubna 2013 Jaromír Vlček, kronikář Města Trhového Štěpánova a odpovědný redaktor Zpravodaje Štěpánovska.

Prameny:

- Fantyš Josef: Štěpánovská Lhota, rukopis 2012 – v elektronické formě
- Chromec Břetislav: Místopisný slovník Československé republiky, Praha, Československý kompas, 1929, strana 660 – zde je uváděna Štěpánovská Lhota jako osada města Trhový Štěpánov
- Pouzar Jaroslav a Vlček Jaromír: Vznik jména Lhota, in Zpravodaj Štěpánovska, ročník 2004, číslo 1 – únor, strana 6
- Sedláček August: Místopisný slovník historický království českého, Praha, Argo, reprint 1998, strana 525
(Doslovné znění tohoto údaje:
Lhota Štěpánova, ves u Štěpánova (Vlašimě), ve 14. stol.
Zprosta L h o t a a ode dávna přísl. Štěpánova).
- Vlastivědný atlas Okresu Benešov – Okresní muzeum a Okresní archiv v Benešově, Benešov 1988, strana 70 a 71
- Vlček Jaromír (s přispěním Ing. Václava Nekvasila): Seriál Minulost a současnost Trhového Štěpánova 10. část: Štěpánovská Lhota in Zpravodaj Štěpánovska, ročník 1999, číslo 2 – duben, strana 5
- Vlček Jaromír: Trhový Štěpánov, Vydavatelství MAROLI Praha, 2005, strana 17